

عنوان مقاله:

بررسی و ارتباط کاربری اراضی در توسعه پایدار شهری مطالعه موردی: شهرزابل

محل انتشار:

نهمین همایش ملی مطالعات و تحقیقات نوین در حوزه علوم جغرافیا، معماری و شهرسازی ایران (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

اسما خندان - دانش آموخته کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه زابل

مصطفی ایستگلدی - استادیار جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه زابل

غلامعلی خمر - استادیار جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه زابل.

زهرا سرابندی - دانشجوی دکتری برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد واحد زاهدان

خلاصه مقاله:

امروزه زمین و کاربری اراضی از محورهای اساسی شهرسازی و یکی از اهرم های توسعه پایدار شهری به حساب می آیداز جمله شرایط مهم تحقق توسعه پایدار شهری بهره برداری بهینه از زمین های شهری است در این میان ارتباط تنگاتنگی میان کاربری زمین به عنوان محور اصلی برنامه ریزی شهری و توسعه پایدار شهری وجود دارد در واقع کاربری زمین در هسته مفاهیم پایداری، پیوند دهنده میان خواسته های برنامه ریزی و مفهوم پایداری است تحقیق حاضر نیز به دنبال بررسی و ارتباط کاربری اراضی شهری در توسعه پایدار شهری می باشدروش انجام مطالعه در این تحقیق با توجه به ماهیت کار مبتنی بر روش توصیفی - تحلیلی می باشد. جهت گیری اصلی این پژوهش کاربردی است. مبانی نظری و پیشینه تحقیق با استفاده از منابع کتابخانه ای و اسنادی تدوین شده است نتایج تحقیق نشان می دهد. شهر زابل در زمینه کاربری اراضی دچار فقر می باشد بطوریکه اکثر کاربری های مورد نیاز در شهر زابل با کمبود مواجه می باشد همچنین اراضی فاقد نقش و کاربری در شهر زابل وجود دارند که وجود این اراضی فاقد نقش و کاربری هیچ گونه تاثیری در فرایند توسعه شهر زابل ندارند و حتی به صورت منفی عمل می کنند چرا که با عدم داشتن نقش و کاربری باعث محروم شدن شهر از مهمترین دارایی خویش یعنی اراضی شهر می گردد با این تفاسیر متوجه می شویم که یکی از موانع توسعه شهر زابل فقر کاربری اراضی می باشد

کلمات کلیدی:

کاربری اراضی، توسعه پایدار شهری، زابل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1510267>

